

[Ingerlise Koefoed]

bridnettet eller de vil købe sig en parabolantenne, men lad os vente med den diskussion til den 12. februar, eller hvornår det nu er, vi skal have den. På det tidspunkt har hybridnetforligsparterne, som jeg gerne vil gøre opmærksom på at SF ikke tilhører, måske fundet frem til et eller andet, som vi så kan tage stilling til.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Det, der kalder mig herop, er hr. Tinnings spørgsmål. Jeg kan jo ikke love, at jeg kan forklare tingene på en sådan måde, at hr. Tinning helt ud forstår det, men jeg må prøve en gang til og vil blot sige følgende: det er ikke rigtigt, hr. Tinning, at det skal være en føljeton, hvor man hele tiden skal spørge til sagen, for hvis man læser efter de steder, som jeg henviser til, vil man se, at disse ting er omtalt, og der står, at man følger dem med henblik på at kunne tage et initiativ, når det må skønnes nødvendigt. Det synes jeg er meget klart, og det er også det, jeg har sagt i dag.

Det betyder ikke, at vi bare har pakket det væk. Vi følger det, og det kan siges konkret, at vi følger det derved, at vi f.eks. nu har et embedsmandsudvalg kørende, som i løbet af meget kort tid skal komme med svar på nogle af spørgsmålene. Så kan man da ikke sige, at det er en føljeton, hvor man skal spørge hele tiden.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg har meget forståelse for ministerens problemer med at skulle udtrykke sig, så jeg fuldt ud forstår det, og det kræver jeg heller ikke.

Men når ministeren siger: vi følger sagen tæt med henblik på at foretage os noget, når det skønnes nødvendigt, er det klart, at der hos ministeren og måske hos andre er en fornemmelse af, hvad dette »når det skønnes nødvendigt« betyder, og for dem kan en sådan formulering forekomme rimeligt klar. Men vi, som ikke har vores daglige gang hos enten ministeren eller andre ministeren nærtstående, forstår selvfølgelig ikke, hvad dette »når det skønnes nødvendigt« betyder.

Jeg vil godt i hvert fald prøve at forklare: vi ved alle sammen, at det bliver et problem

på et eller andet tidspunkt, at der i dette hybridnet kan komme en utrolig bunke programmer ned, som skal fordeles, og at man vil løbe ind i spørgsmålet: hvad gør vi, når der sker en, vi kan kalde det »overopfyldning«? Der er simpelt hen for mange muligheder, og det er meget uklart i dag, hvem der bestemmer, hvad der skal tages ned, og hvem der bestemmer, hvad der skal fordeles hvorhen. Det er et af de problemer, SF forsøger at angribe med forslaget om et kabelnæv. Så siger ministeren: det synes vi er et dårligt middel. Jamen det er i orden, siger vi så. Men er problemet der ikke nu? Jo, siger ministeren. Jamen hvad skal vi så gøre? spørger vi. Det ved jeg ikke, siger ministeren, men jeg vil meget gerne love at følge sagen nøje og så gøre noget, når jeg skønner det nødvendigt. Det er det, jeg mener med, at vi ingen vegne kommer, for hvornår er det så nødvendigt?

Mit synspunkt er, at det er nødvendigt i dag. Det er nødvendigt, at vi, hvis vi overhovedet vil have dette hybridnet – det ville VS ikke, men nu har vi det altså – tager stilling til alle spørgsmål om brugerindflydelse, -medbestemmelse og kulturel alsidighed. For mig at se er der ingen argumenter for at udskyde det, det har der aldrig været, heller ikke da man indgik forliget, og det er der heller ikke nu. Det er der vist nok heller ikke andre der mener, for der er ingen, der argumenterer for det, men der er bare for mange, der kritikløst accepterer, at ministeren siger: det følger vi nøje for at gøre noget, når det er nødvendigt. Det accepterer man, og det er det, jeg mener er for dårligt. Det må være muligt at træffe de kulturpolitiske beslutninger, som skulle have været truffet for 2-3 år siden. Jeg kan ikke se, hvorfor det ikke skulle være muligt nu. Det er problemet!

(Kort bemærkning).

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg skal ikke gentage de spørgsmål, som hr. Tinning stillede. Jeg finder dem meget relevante, for jeg synes stadig væk, der er en vis uklarhed om, hvad det er, ministeren og de borgerlige partier vil give tilsagn om at gå videre med her og nu, og hvad det er, der kan komme i syltekrukken endnu en gang.